

[Stats- og udenrigsministeren.]

med hensyn til at bøje standpunkterne mod hinanden. Derfor er det så vigtigt, at en kommende topkonference forberedes grundigt. Et møde mellem regeringscheferne, der ender resultatløst, vil kunne fastlåse standpunkterne for lang tid fremover og derfor måske kunne have uheldigere virkninger, end om der slet intet møde havde fundet sted. For der er jo ingen tvivl om, at et møde mellem øst og vest mellem regeringschefer vil vække store forventninger. Jeg tror derfor, alt må sættes ind på at undgå et sammenbrud, og midlet hertil er i første række den grundige forberedelse af et sådant møde. Dette er det vestlige standpunkt, således som det også kom frem i communicateet efter NATO-mødet i København. Samtidig har den vestlige verden indtaget den, jeg synes, man har lov til at sige smidige holdning, at man ikke har fæstet sig ved et topmøde som den eneste farbare vej. Skulle det vise sig mere hensigtsmæssigt at føre forhandlingerne på et andet plan, er Atlantmagterne rede til at gå ind for en sådan løsning. Også dette standpunkt fandt udtryk i communicateet fra NATO-mødet.

Om resultaterne fra dette NATO-møde på udenrigsministerplan, der, som det vil være det høje ting velbekendt, afholdtes i København i dagene 5.-7. maj, vil jeg gerne gøre nogle supplerende bemærkninger.

Mødet var — som NATOs forårsmøder plejer at være det — først og fremmest helliget politiske spørgsmål. Egentlige beslutninger blev ikke truffet, men det havde heller ikke været tilsigtet. Formålet med den politiske drøftelse på mødet var at udveksle synspunkter om den aktuelle situation som et led i den fortsatte udenrigspolitiske rådslagning, der foregår inden for NATO. Forhandlingerne fandt sted i den gode samarbejdets ånd, som præger NATOs møder, og det var glædeligt at se, i hvor høj grad der var enighed om de afgørende spørgsmål.

Det første punkt på dagsordenen var en drøftelse af NATOs virksomhed på grundlag af en rapport fra generalsekretæren. I denne rapport fremhævedes især de bemærkelsesværdige fremskridt, der er gjort ved udvidelsen af den politiske rådslagnings-

virksomhed inden for NATO. Endvidere drøftede rådet behovet for en udvidelse af det økonomiske samarbejde mellem medlemslandene; fra så godt som alle sider blev der udtrykt ønske om et snævrere samarbejde på dette område. Fra dansk side fremhævedes især betydningen af, at forhandlingerne om skabelsen af et frihandelsområde måtte føre til et gunstigt resultat. Ønsket om et snævrere økonomisk samarbejde fandt positivt udtryk i det communiqué, som blev udsendt efter mødet, og som bl. a. understregede betydningen af, at de økonomiske forhandlinger, der i øjeblikket finder sted, fører til et godt resultat.

Under det andet punkt på dagsordenen, den internationale situation i lyset af den seneste udvikling, blev hovedemnet for udenrigsministrenes indlæg spørgsmålet om udsigterne for afholdelsen af et møde på højeste plan med gunstigt resultat. Jeg har allerede omtalt hovedpunkterne i rådets opfattelse og skal derfor indskrænke mig til at fremhæve, at NATO-regeringerne ikke trods skuffelser ville opgive håbet eller opgive deres tilslutning til princippet om forhandling. Der var i rådet enighed om, at medlemslandene ikke vil lade sig afskrække af de vanskeligheder, de mødte, eller ville lade løsningen af de udestående problemer hindre af formelle spørgsmål. Blandt de emner, som man burde drøfte på et eventuelt topmøde, var Tysklandsproblemet og som tidligere nævnt nedrustningsspørgsmålet.

I mit indlæg på NATO-rådsmødet fremhævede jeg betydningen af at undersøge mulighederne for ved forhandling mellem øst og vest at finde udveje til at mindske spændingen i verden og redegjorde for regeringens standpunkt med hensyn til sådanne forhandlinger og deres forberedelse. Jeg omtalte endvidere nogle af de tanker, som de nordiske regeringer har gjort sig om det europæiske sikkerhedsspørgsmål, og jeg gjorde rådet bekendt med den danske regerings syn på nedrustningsspørgsmålet, der — som jeg tidligere her har nævnt — går ud på, at det kunne være gavnligt som et første skridt at se på forslag af mere begrænset rækkevidde og derefter gå trinvis frem. Selv et beskedent skridt fremad kan vise sig betydningsfuldt for løsningen af andre sider af nedrustningsspørgsmålet.